

Καλλιτέχνες Δημιουργοί 3^{ης} Πλατφόρμας Παραστατικών Τεχνών
Mēta

Φίλιππος Βασιλείου

Τίτλος: ΑΥΤΟ

Σύλληψη ιδέας / Δημιουργία / Σκηνικά: Φίλιππος Βασιλείου

Camera man: Μάνος Καλαφατέλης

Sound Artist: Socrates

Video artist- mapping: Φαίδωνας Γιαλής

Ερμηνεία: Ελένη Βασιλείου

Διάρκεια: 10 λεπτά

Συνομιλήτρια: Ίρις Καραγιάν

Ευχαριστούμε την Ομάδα META και τον Δημήτρη Καραμπούλη

Σύντομη Περιγραφή

Η λέξη «Αυτό» λειτουργεί σαν μια λέξη μπαλαντέρ, απεγκλωβίζοντας αυτόν που την λέει από τη φτωχή περιγραφή και δίνοντας τη δυνατότητα σε αυτόν που την ακούει να νιώσει τη συγκίνησή της. Το «Αυτό» είναι κάτι από μόνο του ξεχωριστό, αυτοματοποιημένο, αυτοκινούμενο, αυτοσυντηρούμενο, μερικές φορές μπορεί να γίνει ακόμη και αυτοκαταστροφικό. Το «Αυτό» είναι η διαδικασία που οδηγεί στην εύρεση των κατάλληλων κατά περίπτωση βημάτων που οδηγούν στο εκάστοτε επιθυμητό αποτέλεσμα. Κινητήριοι δύναμη του έργου και βασικά στοιχεία είναι η διαχείριση του ανθρώπου σαν γρανάζι ενός μηχανισμού, μετατρέπόμενος ο ίδιος σε μηχανή ενός υλικού πράγματος, η κόπωση, η παραγωγή έργου ακόμα και σε κατάσταση ακινησίας, η αίσθηση του λόγου και όχι το νόημα . Το νόημα «Αυτό» μπορεί να είναι για τον καθένα κάτι ξεχωριστό.

Βιογραφικά Συντελεστών

Φίλιππος Βασιλείου

Ο Βασιλείου Φίλιππος είναι καλλιτέχνης που ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Είναι απόφοιτος της Ανώτατης Σχολής Καλών Τεχνών Αθηνών από το Α' Εργαστήριο Γλυπτικής. Ειδικεύτηκε στη

Γυψοτεχνία και Χαλκοχυτική, Νωπογραφία και τεχνική των Φορητών Εικόνων, το 2009-2010. Παρακολούθησε “Arte de Acción y Performance” στο UPV (Spain , Valencia).

Είναι, επίσης, δάσκαλος Καράτε και έτσι, με τον συνδυασμό εικαστικών και πολεμικών τεχνών, γίνεται μέρος των κατασκευών του , γίνεται μέρος της τέχνης του, γίνεται η μηχανή της μηχανής. Φτιάχνει δυσκίνητες - δυσνόητες μηχανές, βάζοντας το ανθρώπινο σώμα και τον νου να εκ - παιδευτούν πάνω σε αυτές. Έχει συμμετάσχει μέχρι σήμερα σε αρκετές εκθέσεις σε Ελλάδα και εξωτερικό αλλά και ακτιβιστικά σε δημόσιους χώρους και ιδιωτικούς, πιέζοντας τα όρια της ελευθερίας και του “απαγορεύεται”.

Ελένη Βασιλείου

Η Ελένη Βασιλείου γεννήθηκε στην Αθήνα το 1988. Είναι απόφοιτη του Εθνικού Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, του Τμήματος Νοσηλευτικής. Γνωρίζει αγγλικά, γαλλικά και γερμανικά. Είναι διασώστρια, αναγνωρισμένη από την Ελληνική Εταιρεία Προνοσοκομειακής Φροντίδας, καθώς και από το European Resuscitation Council. Το 2011 υπήρξε εθελόντρια στους Special Olympics, στο τμήμα Υγιείς Αθλητές.

Η ενασχόλησή της με το καράτε ξεκίνησε σε ηλικία 5 ετών. Παράλληλα με το καράτε, έχει ασχοληθεί με το judo και με τα nunchaku, για δύο περίπου χρόνια. Υπήρξε μέλος της Εθνικής Ομάδας Καράτε, με διακρίσεις σε Ελλάδα και εξωτερικό επί σειρά ετών. Είναι κάτοχος του 3ου dan ISO και ΕΛΟΚ. Είναι πτυχιούχος προπονήτρια αναγνωρισμένη από τη Γενική Γραμματεία Αθλητισμού.

Ιάσοντας Δαμοράκης και Αγγελική Αναργύρου

Τίτλος: ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ - Ένα μουσικοχορευτικό δρώμενο σε μια πράξη.

Μουσική Σύθεση: Ιάσοντας Δαμοράκης

Ιδέα / Σύλληψη: Ιάσοντας Δαμοράκης, Αγγελική Αναργύρου

Εκτέλεση / Συνδημιουργία: Αγγελική Αναργύρου, Νίκος Ράπτης

Διάρκεια: 13 λεπτά

Συνομιλητής: Δημήτρης Θεοδωρόπουλος

Ευχαριστούμε θερμά τον Νίκο Ράπτη για την ουσιαστική συνεισφορά του στη δημιουργία και την απόδοση της χορογραφίας και τον μουσικοσυνθέτη Μπάμπη Κανά για τις πολύτιμες συμβουλές του για τη μουσική επένδυση του έργου. Επίσης, ευχαριστούμε θερμά την πλατφόρμα META για την τεχνική και καλλιτεχνική υποστήριξη.

Σύντομη Περιγραφή

Το έργο εξερευνά το κυνήγι ως προς τον ψυχολογικό του μηχανισμό, τις μορφές και τις πρακτικές του, θέλοντας έτσι να αναδείξει την αναγκαιότητά του για την ύπαρξη και την εξέλιξη της ζωής.

Το κυνήγι παρουσιάζεται ως μία τριμερής ενότητα αποτελούμενη από τον θηρευτή, το θήραμα και την υπαρξιακή σχέση μεταξύ τους, μέσα στον χώρο και τον χρόνο.

Οι χορευτές, λειτουργώντας αρχικά σαν μονάδα, παλεύουν, “σκάβοντας”, να εξερευνήσουν τον χώρο προς τα έξω, ενώ στη συνέχεια μετατρέπονται εναλλάξ σε θηρευτές και θηράματα, διεκδικώντας καθένας τη θέση του σε ένα κυνηγητό φυσικής και πνευματικής επιβίωσης.

Η μουσική σύθεση λειτουργεί σαν το δυναμικό στοιχείο σύνδεσης των χορευτών μεταξύ τους, σε αυτή τη διαρκή εναλλαγή ρόλων θηρευτών και θηραμάτων.

Η διαδοχική αλλαγή, ο μετασχηματισμός, η αλληλεξάρτηση, ο αλληλοπεριορισμός και η πάλη ως τα έσχατα όρια αντοχής γίνονται ένα “πολύχρωμο” παιχνίδι κίνησης και μουσικής έκφρασης.

Ποιό είναι το τέλος σε αυτό το κυνηγητό; Υπάρχει;

Βιογραφικά Συντελεστών

Ιάσοντας Δαμοράκης

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1985. Είναι απόφοιτος του Μουσικού Σχολείου Ιλίου και του Τμήματος Μουσικών Σπουδών του Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών. Σπούδασε πιάνο με την Ζωή Κορκοντζέλου και τον Τίτο Γουβέλη στο Ωδείο Σύγχρονης Τέχνης Αγρινίου, από όπου πήρε δίπλωμα πιάνου με Άριστα το 2009 και πτυχίο Φυγής το 2012. Εργάζεται από το 2005 σαν καθηγητής πιάνου και θεωρίας της μουσικής, ενώ παράλληλα συνεχίζει τις σπουδές του στη σύνθεση με τον συνθέτη Μπάμπη Κανά.

Αγγελική Αναργύρου

Αποφοίτησε από την Κρατική Σχολή Ορχηστρικής Τέχνης με Άριστα και συνέχισε τις σπουδές της στη Martha Graham Contemporary Dance School στη Νέα Υόρκη. Από το 2013, εξασκείται στην πρακτική της Yoga και έχει ακολουθήσει πρόγραμμα εκπαίδευσης δασκάλων στο Joshi Yoga Institute. Κατά τη διάρκεια της φοίτησής της στην Κ.Σ.Ο.Τ, χόρεψε για την Hellenic Dance Company σε διάφορες παραγωγές και μεταξύ άλλων, σε συνεργασία με την ομάδα Graham II, στο New York City Center. Έχει συνεργαστεί ως χορεύτρια με την Patricia Nicholson-Parker και το Arts for the Art Festival στη Νέα Υόρκη και με τις ομάδες LUNA PARK, Exaformis Dance Company, το Σπίτι του Ηθοποιού, το χοροθέατρο Ακτίνα και τη Σοφία Καραγιάννη.

Νίκος Ράπτης

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1990. Σπούδασε Κοινωνιολογία στο Πάντειο Πανεπιστήμιο και είναι απόφοιτος της Επαγγελματικής Σχολής της Δέσποινας Γρηγοριάδου. Από το 2012, έχει συνεργαστεί μεταξύ άλλων με την Dance in Art Junior Company (DiA), την ομάδα LUNA PARK, "Υper Orion" Dance Group και έχει βραβευθεί με το 1ο βραβείο στο Φεστιβάλ Νέων Χορογράφων (2012).

Μαρκέλλα Δεμερτζή και Μαρία Παπαδοπούλου

Τίτλος: ma

Σύλληψη / Δημιουργία: Μαρκέλλα Δεμερτζή, Μαρία Παπαδοπούλου

Χορογραφία / Εκτέλεση: Μαρία Παπαδοπούλου

Δραματουργία: Μαρκέλλα Δεμερτζή

Βιολί: Κατερίνα Κόρδη

Διάρκεια 10 λεπτά

Συνομιλητής: Αλέξανδρος Μιστριώτης

Ευχαριστούμε πολύ τη Μαρίνα Κουτίβα, τον Αλέξανδρο Σταυρόπουλο, την Κατερίνα Χριστοφόρου, το Συνεργατικό Στούντιο Λάθος Κίνηση, το Κέντρο Μελέτης και Χορού Ισιδώρας Ντάνκαν, το project 8 και το MONO.

Σύντομη Περιγραφή

Είναι νερό. Ρέει. Παίρνει όλες τις μορφές. Είναι όλα. Σταγόνες σε μεταλλική επιφάνεια.

Περιμένεις την επόμενη. Την ακούς πριν την ακούσεις. Είναι εκεί, είναι μέσα σου, πριν να είναι.

Κι όταν πέσει, δροσίζει. Είναι μια νότα λα. Τίποτα δε μας ανήκει. Είμαστε νερό.

Καμία μονιμότητα δεν φτιάχτηκε για εμάς. Τι καλά!

Ένα σώμα και ένα βιολί δοκιμάζουν παραλλαγές πάνω σε κοινό μοτίβο.

Βιογραφικά Συντελεστών

Μαρία Παπαδοπούλου

Είναι αριστούχος απόφοιτος της Κρατικής Σχολής Ορχηστικής Τέχνης. Έχει συνεργαστεί, μεταξύ άλλων, με τη Hellenic Dance Company (Ηρώδειο -2013, New York City Center-2014 , Μέγαρο Μουσικής Αθηνών -2014 , Πειραιώς 260 -2015, Μέγαρο Μουσικής 2016) και με τη "Zfin Malta Dance Company" (Asian tour of "Je tiens

de la reine" as part of the CHOGM Cultural Exchange programme-2015). Το καλοκαίρι του 2015 παρακολούθησε το "International Summer Program" στο Watermill Center με τον Robert Wilson. Το 2016, πραγματοποίησε πρόγραμμα βελτίωσης τεχνικής στο "danscentrumjette"(Βρυξέλλες, με υποτροφία του Ιδρύματος Ωνάση. Ως ιδρυτικό μέλος της Tripodium, έχει χορογραφήσει στο AVDP (2015, 2016), σε έργα videodance και στο κομμάτι Anvisible (KET 2015). Διδάσκει σύγχρονο χορό τα τελευταία 3 χρόνια σε διάφορες σχολές και στούντιο στην Αθήνα και τις Βρυξέλλες. Παράλληλα, είναι φοιτήτρια στο ΕΚΠΑ, στο Τμήμα Εκπαίδευσης και Αγωγής στην Προσχολική ηλικία και ασχολείται με το βιολί και τη μουσική.

Μαρκέλλα Δεμερτζή

Είναι τελειόφοιτος της Σχολής Αρχιτεκτόνων Μηχανικών ΕΜΠ και σπούδασε στη Δραματική Σχολή του Ωδείου Αθηνών. Έχει εργαστεί ως βοηθός σκηνογράφου στις παραστάσεις Still Life (σκην. Δημήτρης Παπαϊωάννου), A quite voice (χορ. Ermira Goro), ΑΩ (σκην. Αργύρης Πανταζάρας) κ.ά. Στον κινηματογράφο έχει συμμετάσχει στην ταινία μικρού μήκους Μύγες, (σκην. Άρης Παυλίδης) και στα video art projects Departures (σκην. Χάρης Πατραμάνης) και Forest, (σκην. Leon Eixenberger). Έχει συμμετάσχει στις διεθνείς πλατφόρμες συνάντησης φοιτητών αρχιτεκτονικής EASA013 στη Λιουμπλιάνα, HELLASTOK 2014 στην Αθήνα και INCM014 στο Βερολίνο. Πρόσφατα, εργάστηκε ως βοηθός σκηνοθέτη του Λάμπρου Φιλίππου (2016), και η lecture performance της με τίτλο Did I intend to do this work? παρουσιάστηκε στην Performance Biennial σε Αθήνα και Κύθηρα (Ιούνιος 2016).

Στράτος Μπιχάκης

Τίτλος: Pulse

Σύλληψη / Σύνθεση: Στράτος Μπιχάκης

Χορογραφία / Performer : Ιάκωβος Μολυμπάκης

Μουσική : Στράτος Μπιχάκης, Άκης Σίνος

Διάρκεια: 12 λεπτά

Συνομιλήτρια : Αργυρώ Χιώτη

Ευχαριστώ την Πλατφόρμα μετά, την Αργυρώ Χιώτη και το BIOS για την παραχώρηση του χώρου για πρόβες.

Σύντομη Περιγραφή

Ο παλμός (pulse) είναι η ατομική μονάδα του ρυθμού. Η ησυχία που ζητάμε για να αφουγκραστούμε έναν παλμό σταματάει τον χρόνο ή τον δημιουργεί; Ο ρυθμός υπάρχει, αρκεί να του δώσουμε χρόνο.

Ο χρόνος αναδιπλώνεται μέσα από την επανάληψη και εκτείνεται με τη διαφοροποίηση. Σχέση κυκλική και γραμμική της ιστορίας. Ο ρυθμός καλεί για συγχρονισμό και προσκαλεί την αντίστιξη. Ευρυθμία, αρρυθμία, πολυρυθμία γύρω μας και μέσα μας. Ο κόσμος είναι ένα σύστημα διάδρασης ή πρόκειται για μία δεδομένη σύνθεση;

Το έργο pulse καλεί σε μία συστηματική ανάλυση του ρυθμού και του ίχνους που αφήνει στο σώμα της κοινωνίας.

Βιογραφικά Συντελεστών

Ο Στράτος Μπιχάκης είναι μουσικός, συνθέτης και ερευνητής των μέσων του ήχου και της εικόνας, με έντονο ενδιαφέρον για την αισθητική, την κοινωνική και την τεχνολογική διάσταση της μουσικής πρακτικής. Αναπτύσσει δικά του εκφραστικά συστήματα γράφοντας κώδικα. Αναζητεί τρόπους να εισάγει τους μηχανισμούς και τα μοτίβα της βιολογίας στο έργο του. Τον συναρπάζει η ποικιλομορφία και η οικονομία τόσο της φύσης, όσο και της ανθρώπινης δραστηριότητας. Ως δημιουργική του απελευθέρωση καταφεύγει στις τεχνικές ηχητικής απεικόνισης δεδομένων (data sonification) και του βιομιμιτισμού (biomimicry), σε συνδυασμό με τις δυνατότητες διάδρασης με τις μηχανές και τους υπολογιστές.

Έχει παρουσιάσει δουλειά του σε φεστιβάλ και εκθέσεις στην Ελλάδα, την Ευρώπη και τη Ρωσία (Lexus Hybrid Art/ Moscow, 2014), ενώ ήταν μέλος του MusicMakers Hacklab των φεστιβάλ CTM (Berlin, 2014) και ICAS (Dresden, 2015).

video: <https://www.youtube.com/watch?v=qeFkzueleWY>

sound: <https://soundcloud.com/stratosbichakis>

Εύα Παπαδοπούλου

Τίτλος: A soundscape study

Χορογραφία : Εύα Παπαδοπούλου

Ερμηνευτές : Εύα Μιχαλά και Εύα Παπαδοπούλου

Τεχνικός ήχου: Φίλιππος Θεοχαρίδης

Διάρκεια: 9.30 λεπτά

Συνομιλητής: Ευριπίδης Λασκαρίδης

Ευχαριστούμε το Κέντρο Ισιδώρας Ντάνκαν, τον Ευριπίδη Λασκαρίδη, την Αγγελική Στελλάτου, την Ανώτερη Επαγγελματική Σχολή Χορού Ραλλού Μάνου και τη Χριστίνα Μενέγου

Σύντομη Περιγραφή

Μία μελέτη πάνω στον ρυθμό και στον χρόνο, βασισμένη στο κομμάτι Pendulum Music του Steve Reich. Τέσσερα μικρόφωνα – εκκρεμή αιωρούνται πάνω από τέσσερα ηχεία, παράγοντας ένα ενδιαφέρον ηχητικό τοπίο. Πώς θα μπορούσε ένας ήχος χαοτικός να γίνει πηγή έμπνευσης για δημιουργία κίνησης;

Η ροή χτίζεται μέσα από την παραλλαγή και ο χώρος ορίζεται από τον χορό, με τις διαδρομές που έρχονται ως ανάγκη ροής μέσα στον διαρκώς μεταβαλλόμενο ηχητικό περιορισμό του Reich. Μήπως μπορούμε να κατανοήσουμε τον θόρυβο ως μουσική; Μήπως μπορούμε να απελευθερωθούμε από τις βεβαιότητές μας και να βιώσουμε την ύπαρξή μας από ένα άλλο υπόβαθρο; Μήπως η επανάληψη δεν είναι κάτι εφικτό αφού η αλλαγή είναι αέναη;

Βιογραφικά Συντελεστών

Εύα Παπαδοπούλου

Απόφοιτος της Νομικής Σχολής του Λονδίνου (Kings College London) και της Ανώτερης Σχολής Χορού Ραλλού Μάνου. Διδάσκει σύγχρονο χορό σε ενήλικες και μουσικοκινητική αγωγή σε παιδιά με μαθησιακές δυσκολίες. Ως χορεύτρια, έχει συνεργαστεί με την Yelp Dance Co. (Μαριέλα Νέστορα), Maxine Heppner, Gill Clarke, Darren Johnston και έχει παρακολουθήσει σεμινάρια με τους Johannes Wieland, Batsheva, Nicola Monaco, Rainer Behr, Πατρίσια Απέργη και Rootless Root.

Εύα Μιχαλά

Γεννήθηκε στην Κέρκυρα τον Ιανουάριο του 1988. Αποφοίτησε από την Κρατική Σχολή Ορχηστρικής Τέχνης (ΚΣΟΤ) τον Ιούνιο του 2008. Έκτοτε, εργάζεται ως χορεύτρια και δασκάλα σύγχρονου και κλασικού χορού σε σχολές χορού, σχολεία και παιδικούς σταθμούς. Έχει παρακολουθήσει σεμινάρια στην Ελλάδα, εντός της ΚΣΟΤ, με

τους Ted Stoffer, Juan Cruz, Martin Lawrance, Jill Clark, Ivan Wolfe, Ori Flomin και στο εξωτερικό με τους Anton Lachky στις Βρυξέλλες και Inaki Azpillaga, Damien Jalet και Andrew Harwood στη Βιέννη, στα πλαίσια του ImPulsTanz Festival. Έχει συμμετάσχει σε performance project των Johannes Wieland και Στέλλα Ζάννου, στα πλαίσια του One Small Step Festival στην Κέρκυρα και στο έργο "Εμπλοκή" της ομάδας "Ελεύθερη Πτώση", σε χορογραφία Χριστίνας Μερτζάνη. Είναι ιδρυτικό μέλος της ομάδας "Πινέζα" και χορεύτρια της ομάδας "Aleajactaest" του Βασίλη Σκαρμούτσου, με συμμετοχή στα έργα "Delirium", "Memoria" και "Beings", το οποίο και παρουσιάστηκε στα πλαίσια του Music in Motion Festival 2015. Επιπλέον, το 2016 επιμελήθηκε την κίνηση των ηθοποιών και συμμετείχε στην παράσταση "Τα τέσσερα πόδια του τραπεζιού", του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Γεώργιου Δάμπαση στο θέατρο Τζένη Καρέζη και έλαβε μέρος στο ARC Festival, σε χορογραφία της Πέπης Ζαχαροπούλου.

Φίλιππος Θεοχαρίδης

Σπούδασε Ηλεκτρονική Μουσική και Ηλεκτρονικά (BSc) (Keele, UK) και Τεχνολογία Μουσικής (MA) (Newcastle-UponTyne, UK), ενώ ολοκληρώνει τη διδακτορική του διατριβή στο Ιόνιο Πανεπιστήμιο. Έχει διδάξει Ηλεκτρονική Μουσική, Ηχοληψία και Διάδραση Ανθρώπου - Μηχανής στη Μουσική στα Πανεπιστήμια Μακεδονίας και Ιόνιο, καθώς και στο TEI Ιονίων Νήσων. Ως μηχανικός ήχου στη δισκογραφία και τον ζωντανό ήχο, έχει επίσης διατελέσει τεχνικός υπεύθυνος σε πολυάριθμες συναυλίες ηλεκτροακουστικής μουσικής με πολυκαναλικά συστήματα ηχητικής προβολής. Το συνθετικό και αυτοσχεδιαστικό του έργο, με πυρήνα τη διαδραστική ηλεκτρονική μουσική, έχει παιχτεί σε διάφορα φεστιβάλ και συνέδρια, συμπεριλαμβανομένων των Ημέρες Ηλεκτροακουστικής Μουσικής (Κέρκυρα 2003, 2015, Ρέθυμνο 2005, 2008, 2014 και Ληξούρι 2009, 2016), Echopolis (2013), Salford Sonic Fusion Festival (2013) UK, Electric Nights (2016), Across the Great Divide, Αυτοσχεδιασμοί ανθρώπου - μηχανής, Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών (2012), di.p.art (2012), SMC (2007). <https://philippostheocharidis.wordpress.com>

ReCompulsive Behaviours (Μυρτώ Λάντζα, Άννα Σαπουνάκη, Μυρτώ Σαρμά, Δήμητρα Τρούσα)

Τίτλος: Preservative: The Series, Part1: /'fɔ.vɔs/

Συντελεστές: ReCompulsive Behaviours(Μυρτώ Λάντζα, Άννα Σαπουνάκη, Μυρτώ Σαρμά, Δήμητρα Τρούσα)

Διάρκεια: 13 λεπτά

Συνομιλήτρια : Σοφία Μαυραγάνη

Ευχαριστούμε τη ΜΕΤΑ platform και τη Σοφία Μαυραγάνη.

Σύντομη Περιγραφή

Ο φόβος, ως μηχανισμός άμυνας, αποτελεί ένα συναίσθημα καταγεγραμμένο στο ανθρώπινο DNA, το οποίο προκαλεί μια σειρά αλυσιδωτών βιολογικών αντιδράσεων. Με την αντίληψη της απειλής, ο εγκέφαλος αυξάνει τις τιμές του μεταβολισμού. Οι κόρες των ματιών διαστέλλονται και αυξάνονται οι καρδιακοί παλμοί και ο ρυθμός της αναπνοής. Τα επινεφρίδια απελευθερώνουν μεγάλες ποσότητες αδρεναλίνης, η οποία διαχέεται στο μυϊκό σύστημα, επιτρέποντας στον οργανισμό να ξοδέψει μεγάλη ποσότητα ενέργειας σε μικρό χρονικό διάστημα. Οι μυς συσπώνονται και, παράλληλα, περίπου 30 διαφορετικές ορμόνες εκκρίνονται ταυτόχρονα από τον εγκέφαλο προετοιμάζοντας τον οργανισμό για μάχη ή φυγή.

Μάχη ή φυγή.

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζουν οι περιπτώσεις που η επερχόμενη απειλή γίνεται αντιληπτή από τον οργανισμό ως αδύνατη να αποφευχθεί ή να αποκρουσθεί / εξοντωθεί. Τότε, παρατηρούμε το “freeze effect” : μια παθητική μέθοδο άμυνας που οδηγεί σε ακινητοποίηση του σώματος, της οποίας προηγείται μείωση των καρδιακών παλμών και της πίεσης του αίματος. Το “freeze effect” συνήθως διαρκεί όσο η επερχόμενη απειλή βρίσκεται σε μεγάλη απόσταση από τον οργανισμό. Όταν η απειλή πλησιάζει, ο οργανισμός προετοιμάζεται για μάχη ή φυγή. Εντούτοις, στα πρωτεύοντα θηλαστικά και ειδικά στους ανθρώπους, αυτού του είδους η συμπεριφορά διαφοροποιείται ανάλογα με την προσωπικότητα του υποκειμένου.

*Για την παρακολούθηση της performance, απαιτείται μία ελάχιστη συμμετοχή εκ μέρους των θεατών.

- Cannon WB. Bodily Changes in Pain, Hunger, Fear and Rage. New York, NY: Appleton; 1915.

- Engel GL., Schmale AH. Conservation withdrawal: a primary regulatory process for organic homeostasis. In: Physiology, Emotions and Psychosomatic Illness. New York, NY: Elsevier; 1972:57-95.

φόβος (ο) 1. Το εξαιρετικά δυσάρεστο συναίσθημα που καταλαμβάνει κάποιον στην παρουσία ή τη σκέψη πραγματικού ή υποθετικού κινδύνου ή απειλής. 2. το αίσθημα, η εντύπωση ή η ανησυχία ότι επίκειται κίνδυνος (συχνά στον πληθ.). 3. οτιδήποτε φοβάται κανείς. 4. το δυσάρεστο ενδεχόμενο.

Βλ. Μπαμπινιώτη Γ. Δ.(2002), Λεξικό Της Νέας Ελληνικής Γλώσσας / Με Σχόλια για τη Σωστή Χρήση των Λέξεων, (Δεύτερη Έκδοση)
Αθήνα: Κέντρο Λεξικολογίας ΕΠΕ

Σημείωμα Δημιουργού

Ως ομάδα λειτουργούμε συλλογικά σε κάθε στάδιο της δημιουργικής διαδικασίας. Αυτή ακριβώς την προσέγγιση ακολουθούμε και κατά την παρουσίαση της δουλειάς μας. Υπό αυτή την έννοια το Preservative: The Series και πιο συγκεκριμένα το παρόν κεφάλαιο /'fɔ.vɔs/, αποτελούν ένα στιγμιότυπο της επίμονης προσπάθειάς μας να εισάγουμε τον θεατή στη συλλογική αυτή δημιουργία. Μιλώντας για συλλογική δημιουργία, αναφερόμαστε στην παράσταση ως αυτοποιητική διαδικασία. Επικεντρώνουμε το ενδιαφέρον μας στη στιγμή που το ερέθισμα που προκαλείται στον θεατή γίνεται γι' αυτόν νέα συνειδητότητα και οδηγεί στην αλληλεπίδρασή του με το έργο, η οποία τον καθιστά συνδημιουργό.